

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 19 [2435]. СУБОТА, 11 ЛЮТОГО 1978 року

Газета виходить з 1939 року.
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ВИТОКИ ДРУЖБИ

У ці дні народ братньої Болгарії готується відзначити 100-річчя з дня визволення своєї країни від ярма Османської імперії. Зі сторінок болгарських газет і журналів не сходять матеріали, присвячені подіям російсько-турецької війни 1877—1878 років. Цю війну болгарський народ назвав Визвольною. Болгарія добилася свого політичного звільнення і ліквідації існуючої феодальної системи. Бійна визволила від османського ярма не тільки болгар, а й інші балканські народи.

Тисячі ополченців-болгар воювали під Стара-Загорою, захищали разом з росіянами Шипку, штурмували укріплений турецький табір Шейково-Шипку.

У вогні битви кувалася дружба наших народів. Наші сьогоднішні братерські відносини з Болгарією сягають своїм корінням у сиву давнину.

Зміцніла й успішно розвивається радянсько-болгарська дружба в наші дні.

Давні зв'язки єднають Кіровоградщину з Толбукінським округом НРБ. Обмін туристськими делегаціями, робота міжнародного клубу механізаторів «Кіровоград — Толбукін» давно вже стали традиційними формами спілкування.

Кіровоградці виявляють великий інтерес до життя наших друзів. Про це свідчить, наприклад, і такий факт. Коли в Кіровограді показували пересувну болгарську фотовиставку, зал завжди був переповнений. Згодом кіровоградці поїхали з візитом-відповіддю до Болгарії. Ознайомитись із роботами фотомайстрів Кіровоградщини виявили бажання чи не всі жителі міста-побратима.

Загальновідомі наші культурні зв'язки, що зміцнюються і розвиваються з кожним днем. Зростає інтерес кіровоградців до болгарської літератури, не залежується на прилавках газетних кіосків болгарські журнали.

Ось уже п'ятий рік при бібліотеці імені Н. К. Крупської існує гурток болгарської мови. Останнім часом веде його болгарин Коасимир Петков, який навчається в Кіровоградському ЛШУ. Авіа-технік О. Гольсенбейна, лікар-терапевт А. Гаркушу, модельєра Е. Крейтор та інших — цих, загалом різних, людей ріднить прагнення опанувати болгарську мову.

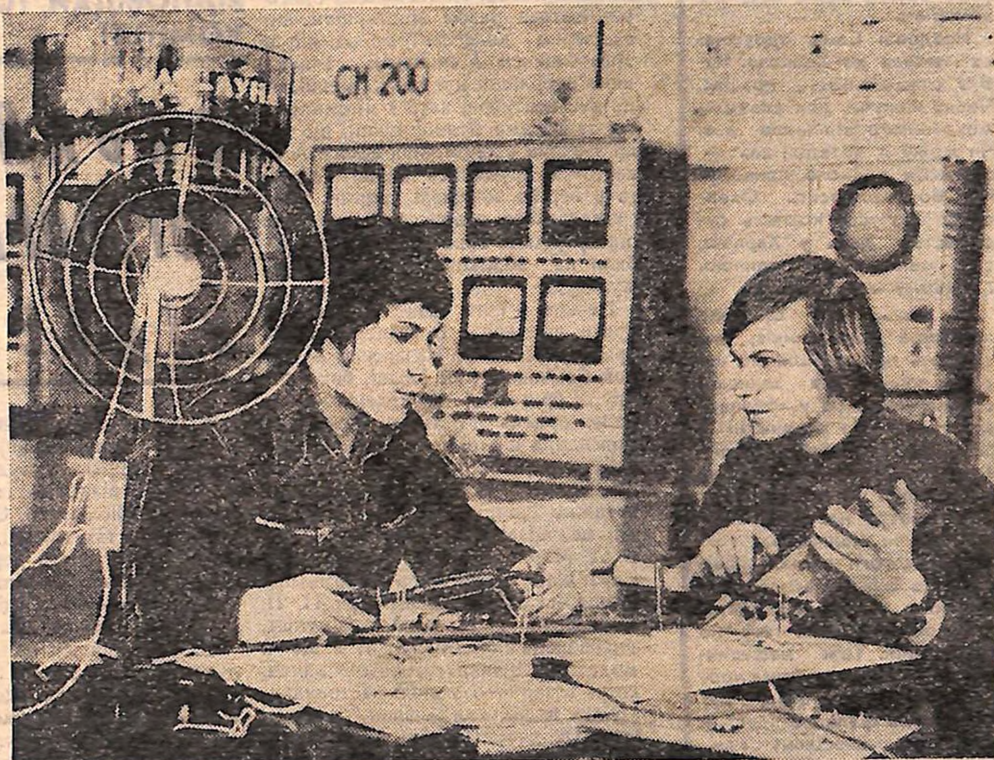
Активізували свою роботу й клуби інтернаціональної дружби Кіровоградщини. В школах і на підприємствах готують фотомонтажі, стенди, книжкові і фотовиставки, присвячені 100-річчю з дня визволення Болгарії від османського ярма.

Члени клубів планують провести цікаві тематичні вечори, зустрічі з болгарськими друзями, що навчаються в Кіровограді. Пожвавилось і листування. Болгарські адресати допомагають своїм радянським друзям глибше вивчати історію братньої країни, посилають їм матеріали про свою батьківщину, експонати, альбоми для куточків інтернаціональної дружби.

Та найбільше роботи у колективах членів обласного відділення Товариства радянсько-болгарської дружби, яких на Кіровоградщині понад сто шістдесят. Треба підготувати тематичні вечори, цикл лекцій, присвячених ювілею, успіхам братнього народу в соціалістичному будівництві.

З кожним днем зміцнюють узи братерства між нашими народами, утверджуючись у великій співдружності соціалістичних держав.

РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА: НОВИНИ ДНЯ

У ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ ЕЛЕКТРОМЕХАНІЧНОМУ ТЕХНІКУМІ ПРИДІЛЯЄТЬСЯ БАГАТО УВАГИ ТЕХНІЧНІЙ ТВОРЧОСТІ УЧНІВ У РІЗНИХ ГУРТКАХ ТУТ ЗАЙМАЮТЬСЯ БЛИЗЬКО 400 ХЛОПЦІВ І ДІВЧАТ. ТУТ ТАКОЖ СІБОРЕНО КОНСТРУКТОРСЬКЕ БІОРО, В ЯКОМУ ПІД КЕРІВНИЦТВОМ ВИКЛАДАЧІВ УЧНІ ВИКОНУЮТЬ РОБОТИ ЗА ДОТОВОРАМИ ДЛЯ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПІДПРИЄМСТВ.

НА ФОТО: ДРУГОКУРСНИКІ ЧЛЕНИ ГУРТКА «ЕЛЕКТРОН» ІГОР САЧЕНЕВ (ЛІВОРУЧ) І ВІКТОР СЛОБОДЯНЮК.

Фото В. СТЕПАНЕНКА,
(Фотокорінь РТАУ).

Кличе спеціалістів виробництва

Близько двох тисяч агрономів, інженерів, зоотехніків очолили різні підрозділи господарств республіки після опублікування постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про додаткові заходи по стимулюванню переходу спеціалістів сільського господарства на роботу керівниками відділів, бригад, ферм та інших підрозділів середньої ланки виробництва в колгоспах і радгоспах».

УРОЖАЙ-78:

ВЕСНУ ЧЕКАЮТЬ ХЛІБОРОБИ

Є в колгоспі імені Кірова комсомольсько-молодіжна тракторна бригада. Щедрі на працю, славні люди там підібралися. А надто комсомольці, загиблих очолюють бригадир комуніст Олександр Савич Ковтун і групкомсорт Андрій Шмарко.

Комсомольці Іван Гавриленко, Павло Поветкін, їхній трохи старший товариш член КПРС Іван Шмарко — то справжні хлібороби і господарі поля.

Нещодавно вони разом з усім колективом обговорювали плани на північний рік — рік ювілею комсомолу. Вирішили одностайно: завдання трьох років десятиріччя виконати до річниці нової Конституції СРСР. Визначили такі рубежі: зібрати на всій площі посіву по 45 центнерів озимої пшениці з гектара, по 30 центнерів гібридної кукурудзи в зерні, по 300 центнерів цукрових буряків на кожному з 248 гектарів.

Думає, за півроку сьогоднішніх днів вони не опіли своїх реальних можливостей? Ще і як! Адже до осені заклали міцні підвалини врожаю, всю посівну й ґрунтообробну техніку давно поставили на лінійку готовності. До 1 березня бригада закінчить ремонт тракторів, до 1 травня — зернозбиральних і спецкомбайнів. Це у відповідь на заклик знайомих хліборобів зустріти весну у всеозброєнні.

Готують вони до напруженої боротьби за щедру віддачу поля не тільки машини, а й себе. Напровесні, надіємось, 60 процентів механізаторів матимуть 1 і 2 класи. Резерв кадрів, що є в колгоспі, дасть змогу забезпечити і в дні посівної кампанії, і в дні збирання врожаю двозмінну роботу агрегатів. Завдяки цьому комсомольсько-молодіжний колектив зекономить до 7 процентів виділеного на весь комплекс сільськогосподарських робіт пального, а при господарському ставленні до техніки — 6 процентів коштів, призначених на техогляди і ремонт машин. За цим усім — іще одна красна нитка цифри: мінімум на 2 проценти знизиться собівартість центнера продукції. Для колгоспу це додаткові десятки тисяч карбованців.

Досягти наміченого не так просто. Тут відіграють свою роль і професійна майстерність, — а інші шоп'ятини у бригаді проводяться заняття по вивченню досвіду кращих хліборобських колективів, по вдосконаленню знань з експлуатації нової техніки, по оволодінню найнеобхіднішими поняттями економічних підрахунків та бухгалтерського обліку, — і раціональне, ефективне використання органічних та мінеральних добрив і гербіцидів, роль кожного у виконанні технологічних планів усіх сільськогосподарських робіт. Загалом це означає: кожен тракторист, спіраючись на досвід і вказівки технолога поля — агронома сам повинен бути агрономом. Тобто добре знати, на яку глибину загортати насіння, як без сторонньої допомоги перевірити якість своєї роботи, як визначити стиглість ґрунту.

Знаємо, впевнені: комсомольсько-молодіжна тракторна бригада — дружний, організований колектив — гідно пронесе свою трудову вахту на честь 60-річчя Ленінського комсомолу. Ми можемо сказати, що ці молоді люди не кинуть слова на вітер. Вірять у це і правління, і партком господарства. Вірять усі колгоспники і райком комсомолу. Знаємо своє сьогодні і віримо у своє завтра. Тому правління і партком господарства, райком комсомолу подадуть молодим ентузіастам якнайбільшу допомогу і підтримку — це наш прямий обов'язок.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ

ТЕЛЕТАЙП

Перше засідання

Відбулося засідання обласного штабу «Комсомольського прожектора». Воно розглянуло питання про роботу комітетів комсомолу, штабів і постів «КП» Новгородківського району по організації заходів для успішного проведення соціалістичного змагання молодих трудівників ферм у дні зимового утримання худоби.

Це перше засідання після обласної звітно-виборної комсомольської конференції. Учасники засідання розподілили доручення між членами штабу, затвердили його структуру, склали план навчання «прожектористів». Тут же було створено рейдову бригаду для перевірки умов проживання молоді в гуртожитках вузів, технікумів, профтехучилищ області.

Вшановують пам'ять

Нещодавно весь радянський народ відзначив сторіччя з дня народження Григорія Івановича Петровського, людини із славної когорти творців Радянської держави, котрі піднімали трудящих на штурм Зимового, на захист завоювань революції. З ім'ям Петровського тісно пов'язана діяльність органів внутрішніх справ, де, за призначенням В. І. Леніна, він працював наркомом.

У підрозділах внутрішніх справ нашої області відбулися урочисті збори особового складу, покладено вінки і квіти біля пам'ятників революційної і бойової слави. Напередодні ювілею Григорія Івановича в колективах проведено зустрічі з ветеранами органів внутрішніх справ, читальні конференції.

Рада клубу обласного управління внутрішніх справ улаштувала книжкову виставку «Перший нарком внутрішніх справ Г. І. Петровський». У цьому ж клубі співробітникам управління прочитано лекцію про життя і діяльність Петровського, показано хронікально-документальний фільм.

М. КІТРАР,
інструктор відділу
УВС облвиконкому.

платачі нові техніки, по оволодінню найнеобхіднішими поняттями економічних підрахунків та бухгалтерського обліку, — і раціональне, ефективне використання органічних та мінеральних добрив і гербіцидів, роль кожного у виконанні технологічних планів усіх сільськогосподарських робіт. Загалом це означає: кожен тракторист, спіраючись на досвід і вказівки технолога поля — агронома сам повинен бути агрономом. Тобто добре знати, на яку глибину загортати насіння, як без сторонньої допомоги перевірити якість своєї роботи, як визначити стиглість ґрунту.

Знаємо, впевнені: комсомольсько-молодіжна тракторна бригада — дружний, організований колектив — гідно пронесе свою трудову вахту на честь 60-річчя Ленінського комсомолу. Ми можемо сказати, що ці молоді люди не кинуть слова на вітер. Вірять у це і правління, і партком господарства. Вірять усі колгоспники і райком комсомолу. Знаємо своє сьогодні і віримо у своє завтра. Тому правління і партком господарства, райком комсомолу подадуть молодим ентузіастам якнайбільшу допомогу і підтримку — це наш прямий обов'язок.

М. МОРОЗ,
голова правління колгоспу імені
Кірова Олександрівського району.

В. ГРЕБІННИК,
завідуюча відділом комсомольських
організацій райкому комсомолу.

ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ

Честь змолочу

В УЧНЯХ МОЄ ЖИТТЯ

Хіба не щасливий той батько, діти якого стали на широкий життєвий шлях і йдуть ним твердо, рівно, йдуть до цінки і раз назавжди визначеної мети, взявши в дорогу батькову науку? Хіба не варто заради цього витратити сили й нерви? Варто. Заради цього й треба жити.

Від людей старшого покоління іноді чуєш: «Ой і грамотна ж нині пішла молодь! Ти йому слово — він тобі десять... А це й життя не бачив». Важко сказати, наскільки реально основу має під собою ця думка (досить-таки поширена), але багато в чому я не згоден зі своїми ровесниками. І маю на це, мабуть, певне право, бо виховав за сімнадцять років, які працюю на Олександрійському електромеханічному заводі, майже сорок юнаків і дівчат.

Так. Молодь нині грамотна. Сьогоднішня школа дає дітям куди більше, ніж, скажімо, років десять тому. І не тільки школа. Вся наша дійсність робить підростаюче покоління ерудованішим. Я не здивуюсь, коли двадцятирічний хлопчина-робітник ось зараз розкаже про таку технічну новинку, про яку я досі не чув. І мені його треба вчити. Мені і моїм колегам, робітничим педагогам. Учити професії, вчити, як жити, — це найголовніше. Бо є така професія — наставник.

Робітничу педагогіку зробила великий крок уперед. Давно минули часи, коли від наставника вимагалося тільки одне — навчити новачка професії. Тепер цього мало. Не хочеться повторювати старих, перевірених на практиці істин, та, справді, моральне виховання — основа основ у роботі наставника. Скажуть, звичайно, що погана людина може бути хорошим, висококваліфікованим слюсарем. Може. Але в тому-то й справа, що людина ця живе, трудиться в колективі, хоче вона того чи ні. А ми, наставники, виховуємо людину для колективу, для суспільства. І якщо не вдається виховати з юнака чи дівчини колективіста, то це — брак у нашій роботі. Зіпсовану деталь можна хоч у брукх викинути, а то ж — людина.

Різні вони, мої учні — колишні й теперішні. До кожного необхідно дібрати ключик. Кажуть, що з часом, коли збагачуєшся досвідом, стає менше проблем. Може, це й правильно, але тільки не в наставництві. Тут у кожного свого вихованця відкриваєш такі рясочки характеру, яких не було у жодного з колишніх учнів. От і спробуй підходити до всіх по шаблону, стригти всіх під один гребінець?

Працював на електромеханічному заводі і я, хлопчик Саша Покусін. Прийшов до нас після школи, як і багато його ровесників, та мале вже тоді надмірну пристрасть до горілки. Хуліганим, міг зробити собі зайвий випадок. Здається, ситуація така, що добрим словом нічого не доб'єшся, потрібні адміністративні заходи, на які хлопець дуже хворобливо реагував. Але підступ: не пропавши ж він, а такий, як і всі його одноклас-

ки. Запросив Сашка до себе додому, довго вели розмову з сімейніми обставинами. Потім часто ходили разом у кіно, на прогулянки. І зовсім з іншого боку побачив я свого бескетника: виявляється, має хлопець інтерес до техніки. Пальки за «весьлим» життям ніколи було не займатися.

Невдовзі Саша одружився і виїхав до Харкова. Набув спеціальності, працює. Чесно кажучи, для електромеханічного він мало дав. Чи можу я, ветеран заводу, сумувати з цього приводу? Ні, бо приносить Олександр Покусін користь суспільству десь у Харкові, став повноцінною людиною. І в цьому моя гордість.

На жаль, існує ще така категорія наставників, які пасують при першій же неадапції, квапляться записати своїх вихованців у «безперспективні». Не вірячи ні в себе, ні в людей, котрих вони покликані вивести на правильний життєвий шлях (не просто навчити слюсарства чи малювання), такі горе-педагоги своєю невдоволю ще більше віддаляють «важких» учнів від колективу. Можливо, самі того не розуміючи. Тож наставництво — не тільки друга професія, а й мистецтво, що не терпить фальші.

На Олександрійському електромеханічному заводі працює багато молоді. То сьогоднішні й учорашні вихованці Федора Івановича Ситника, чий голови профкому цеху № 1, Володимира Макаровича Ситниченка, інших робітничих учителів. Доля кожного з них пройшла через долю їхніх наставників.

Самолюбство було раніше чи не найголовнішою рисою характеру Миколи Головатого (я кажу про самолюбство в негативному розумінні). Найгірше — це коли хто-небудь з початківства або товаришів робив йому зауваження. А дисципліну недолюблював. Усе на мене ображався: «Через вас просвітку немає!» Тепер став кваліфікованим наладчиком апаратури, з трудовою дисципліною дружить.

Можна говорити про багатьох моїх учнів. Та найбільшу радість принесли мені ті, що сьогодні самі стали наставниками молоді. Наче недавно вчив Анастасія Дивляша, а він уже сам майстер, уже має своїх вихованців. Двадцятичотирирічний брат його Григорій теж майстер. Світлана Камішніна, Любов Камішніна, Оля Гендінга інститут закінчили. Навчають вони нас, старших, ось чого: багачи в них майбутніх керівників виробництва.

Питають мене: що б ви порадили наставникам молодим, початківцям? Що тут порадити? Бути людям, чесним з вихованцем, у будь-якій ситуації ставити подумки себе на його місце? Це всі знають, не секрет. А ось бувають такі моменти у вихованні молоді, чесним з вихованцем, у будь-якій ситуації ставити подумки себе на його місце? Це всі знають, не секрет. А ось бувають такі моменти у вихованні молоді, чесним з вихованцем, у будь-якій ситуації ставити подумки себе на його місце? Це всі знають, не секрет.

Так, молодь нині грамотна. А вчити її треба. І премудростей професії. І вчити на справжню людину. Це — найпотрібніше.

І. БУГАНЧЕНКО,
випробувач електроапаратури Олександрійського електромеханічного заводу, наставник молоді.

Колгосп «Октябрь» — найбільше за розміром і кількістю працюючих господарство у Знаменському районі. Закономірно, що в ньому зайнято багато молоді, зокрема механізаторів, шоферів. Рік у рік вони вирощують високі врожаї зернових, рік у рік міцніє економіка колгоспу.

Але чи все робиться для того, щоб господарі полів і ферм мали щедру віддачу від своєї праці? Це питання хвилює не тільки правління, партком, спеціалістів, ветеранів механізаторів і тваринників, котрі віддали землі багато сил та енергії, а й, насамперед, молодих жителів села. Це теж закономірно, оскільки за ними — завтра, майбутні успіхи, їм продовжувати і розвивати славі хліборобські традиції.

Хвилює це питання й молодого механізатора Миколу Смуслія. І своїми роздумами ділиться він із читачами «Молодого комунара» на цій сторінці.

О КРАСА миски — їжа, окраса горі — каміния, окраса народу — молодь, — так говорить казахська мудрість. І в нашому колгоспі на кожній виробничій ділянці трудяться юнаки і дівчата, молоді подружжя. Візьмемо хоч би комсомольців Володимира Стариченка, Миколу Дондиша, Григорія Китаєва, Миколу Петріва, Володимира Великого. В розпал важливих сільськогосподарських робіт їхніми руками працюючим ціни не складеш. Турік наш колгосп першим у районі виконав план продажу хліба державі. 87 640 центнерів зерна відправив у засіки Батьківщини. Микола Петрів разом зі своїм батьком Михайлом Тимофійовичем виростили по 390 центнерів цукрових буряків на кожному гектарі закріпленій за ними площі. Комсомолец Григорій Китаєв разом зі старшим, досвідченим колегою Володимиром Дмитровичем Мариничем (ланковим) одержали цукристих менше — по 292 центнери, зате з мінімальними затратами ручної праці, що дало значний економічний ефект. А як невтомно трудилися юнаки і дівчата в період заготівлі кормів для громадського стада, щоб створити півторарічний запас їх, скільки зробили на збиранні врожаю всіх культур!

І є нам у кого вчитися, є з кого брати приклад. Бригадир нашої тракторної В. Ф. Назаренко — Герой Соціалістичної Праці, бригадир другої бригади Г. П. Руденко — кавалер ордена Жовтневої Революції, бригадир п'ятої І. І. Бешляє цього року нагородили орденом Леніна. Ми шануємо й А. Д. Шундріна — ватажка третьої тракторної бригади, механізаторів С. Р. Довженка, В. Д. Маринича та багатьох інших. Справжній організатор і грамотний спеціаліст головний агроном П. П. Коваленко — молодий комуніст, вихованець комсомолу. А є ще й молоді керівники середньої ланки, котрі теж — і молоді наставники.

Хліб несамачий, якщо самому їсти. Але давати разом поміркуємо, чи не було б нас куди більше, якби умови життя в сучасному селі повніше відповідали запитам 20—30-річників? Безперечно, загиб молодих колгоспників за таких умов був би численнішим.

А цього вимагають завдання сьогодишнього дня. Зобов'язання колгоспників взяти досить високі: на 5100 гектарах одержати по 36 центнерів зернових, зокрема на 820 (де механізаторам доведеться працювати на повну силу) — по 50 центнерів кукурудзи в зерні, по 21 центнеру соняшнику з гектара посіву. А що значить вирощувати цукрові буряки на 1500 гектарах? Кожен тракторист уявляє собі обсяг цієї копійки роботи.

Нерідко буває, що в розпал напруженої боротьби за врожай не вистає механізаторських кадрів. Літні люди йдуть на заслужений відпочинок, а заміну їм підшукати важко: поблизу — цукровий завод, за кільканадцять кілометрів — районний центр. Скрізь потрібні робочі руки. І скрізь проблема: як їх удержати? Часто керівники випускають з поля зору такий тонкий

нюанс цієї проблеми: як не вдержати, а зацікавити молоду людину триматись його колективу, де почала вона свій трудовий шлях, дорожити ним і його традиціями, назавжди зберегти вірність уперше вибраній професії.

Не знаю, під яким кутом подскудни розглядають це питання, — скажу про свій колектив. Живуть наші колгоспники в матеріальному достатку: щороку виростають у селі сшатні будинки, височить ліс телевізійних антен над дахами, в кухнях — холодильники, газові плити. Мов гриби після дощу, виростають на підвір'ях гаражі для власних легкових автомобілів, мотоциклів.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТ!

ДАВАЙТЕ ПОГОВОРИМО ВІДВЕРТО

У центрі Мошориного (таку назву носить моє село) стоїть на узгір'ї прекрасний Будинок культури, в усіх відділах господарства є клуби та бібліотеки. Однак інколи незатишно там молоді. На пальцях однієї руки можна перелічити такі цікаві тематичні вечори, як той, що запам'ятався: «Нам Конституція дала і труд, і щастя, і свободу».

За минулий рік комітет комсомолу влаштував лише 11 вечорів для молоді. Це значить, що менше разів на місяць ми мали змогу відверто поговорити на теми, які нас хвилюють. Може, хтось скаже, що й цього вистачить? Не думаю. В кожному домі є хліб і до хліба. А духовна, по-справжньому «висококалорійна» їжа раз на місяць — цього надто мало. Скажете: а кіно, телевізійні передачі, книги, періодична преса? Різноманітне. Але живе спілкування молодих дає куди більший заряд енергії і на роботі, і в громадському житті, і в години дозвілля.

Хіба може сьогоднішнє село, колгосп, де налічується близько 70 комсомольців та чимало неспівкової молоді, обійтись без естрадного ансамблю? У нас, у найбільшому в районі колгоспі, його немає. Гуртки художньої самодіяльності майже не працюють з тієї простої причини, що бракує спеціалістів-керівників. Навіть спортивні секції, посідаючи щороку непогані місця в поєдинках з іншими колективами фізкультури, працюють більше на власному ентузіазмі. Сором казати, що правління колгоспу весь час шукає причини відтягти спорудження спортивного комплексу. Невже ми не маємо коштів, не вже не заробили цього працююча молодь?

Гадаєте, ці проблеми характерні тільки для комсомольської організації нашого господарства? Як не прикро, але в більшості колгоспів крізь пальці дивляться на те, чим живуть молоді жителі села після робочого дня. А районний відділ культури і районний спорткомітет далеко не з повною відповідальністю за доручені їм ділянки роботи шукають контактів і взаєморозуміння з правліннями колгоспів. Певний, що в цьому менше підтримує молодь колгоспів «Дружба», «Заповіт Леніна», імені Володимира Ульянова, «Маяк» та інших господарств.

А ЇЕ повернімося до наших спілчанських справ. У першій тракторній, де я працюю, комсомольська група налічує 14 членів ВЛКСМ. А чи часто бувають тут члени комітету, чи часто обговорюємо ми на зборах животрепетні питання сьогодишнього дня? Ні, дуже рідко. Інколи навідується в господарство працівник апарату міськомкому комсомолу. Та не знають вони доріг у тракторні бригади і на ферми. Не цікавляться тим, як і коли у нас підбивають підсумки соціалістичного змагання серед молодих хліборобів і тваринників, які моральні стимули спонукають молодь села на високопродуктивну працю. На мою думку, ефективність трудового суперництва без широкої його гласності й порівняльності результатів невисока. У виступі на конференції міської комсомольської організації я висловив свою думку з приводу цього, та реакції з боку міськомкому комсомолу поки що не видно.

От і виходить, що працювати ми вміємо, а відпочивати змістовно, культурно не маємо змоги, хоч маємо час і можливість, особливо нині, взимку. І тут, вважаю, слово за комітетом комсомолу. А він має спиратися передусім на правління колгоспу, розраховувати на всебічну його допомогу. Адже саме старші товариші, котрим довірено керувати колективним господарством, повинні думати про те, хто вирощуватиме хліб для Батьківщини, хто дбатиме про підвищення продуктивності громадського стада завтра, через рік, п'ять, десять...

Може, мене звинуватять у тому, що критика моя надто різка, спитають, а що ти особисто зробив для того, щоб життя комсомольської організації стало цікавішим і змістовнішим? Не буду викручуватись — мало, зовсім мало зробив. Але на полі працюю не гірше за інших. Там я — на своєму місці. Там я почувую себе повноправним господарем. Хистом же до організаторської роботи не похвалюся. Зрештою, не кожен солдат родився полководцем, не кожен педагог — справжнім інженером людських душ, не кожен артист — актором. Є й рядові. І я — рядовий механізатор. Та справу своєї села і хочу, щоб у ньому всім жилося добре, хочу, щоб у колгоспі з кожним роком більше залишалось молоді, бо хліб насущний на кожному столі потрібен.

Отож давайте всі разом поміркуємо, що зробити для того, щоб багатомільйонна гвардія сьогодишніх механізаторів була певною: у неї є й буде гідна зміна, у кожній домівці завжди буде хліб і до хліба. Це — проблема сьогодишнього дня.

М. СМУСЛІЯ,
механізатор колгоспу «Октябрь»
Знаменського району.

ВУЗІВСЬКІ ТЕЛЕУРОКИ

ДЕДАЛИ ШИРШЕ ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ КІРОВОГРАДСЬКОГО ІНСТИТУТУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО МАШИНОБУДУВАННЯ НОВІНКИ НАУКИ І ТЕХНІКИ. ТУТ СТВОРЕНІ НАВЧАЛЬНІ ТЕЛЕВІЗІЙНІ І ОБЧИСЛЮВАЛЬНІ ЦЕНТРИ. В ЛАБОРАТОРІЯХ ВСТАВЛЕНІ НАПРЯМІШЕ УСТАТКУВАННЯ І АПАРАТУРА.

НА ФОТО: ВЕДЕ ПЕРЕДАЧУ ТЕЛЕЦЕНТРИ ІНСТИТУТУ.
Фото Р. ЄПЕЯКІНА.

НА «МАЛОМУ СТАДІОНІ»

У неділю
і щодня

Гак, «Старти надій» — це захоплюючі ігри. І ми їх проводимо з першого року виходу на спортивну арену. Я, наприклад, задоволений цими іграми тому, що вони охоплюють усіх дітей 4—10 класів. Це справді здорово, що клас виходить на змагання в повному складі. Своєю майстерністю показують провідні спортсмени і ті, кого ми колись називали пасивними. Ігри є доброю підготовкою до складання нормативів та вимог комплексу ГПО.

У минулому навчальному році, скажімо, у фіналі

«Старти надій» найсильнішим був 6-й клас. Його нагородили перехідним кубком дирекції школи та ради колективу фізкультури.

Нині в розпалі змагання в залік Всесоюзних дитячих ігор — піонерське багатоборство «Дружба», «Шкіряний м'яч», «Золота шайба». А відкривали ігри конкурсом строю і пісні. Бо у нас уже традиція — поєднувати «Старти надій» з військово-спортивними іграми. Минулорічний 6-й клас (тепер 7-й) знову попереду. Він завоював три перехідних кубки — за конкурс строю і пісні, за перемогу в піонерському багатоборстві «Дружба», за перше місце в коженному турнірі.

Ось кращі результати учнів цього класу: метання м'ячків: Іван Яровий — 65 м, Сергій Новикова — 62 м, Юлія Тиманівська — 38 м, Тамара Гончарук — 36 м;

стрибки у висоту: Тамара Гончарук — 125 см, Віктор Ревега — 130 см; біг 60 м: Іван Яровий — 8,5 сек., Тамара Гончарук — 8,7 сек., Тамара Ференець — 8,7 сек.;

стрибки в довжину: Тамара Ференець — 4 м 10 см; підтягування на перекладні: Віктор Ревега — 26 разів, згинання й розгинання рук у упорі: Юлія Тиманівська — 64 рази.

«Старти надій» тривають. У вихідні дні. Щодня.

В. ТИМАНІВСЬКИЙ, голова ради колективу фізкультури Солгутаївської середньої школи Гайворонського району.

же протягом усього навчального року, приславши до штабу гри свою заяву. Раз на місяць закінчав також надсилати листи-донесення про виконану роботу.

Підсумки першого року гри підіб'є штаб за підсумками до редакції газети «Зірка» донесеннями, переможців буде визначено в травні.

Цього року в піонерському таборі ЦК ЛКСМУ «Молода гвардія» буде проведено змінну переможців гри «Олімпійські сходинки».

Гра «Олімпійські сходинки» проходить у рамках Всесоюзних змагань «Старти надій».

СПОРТ

ЧЕРЕЗ ЗАМЕТИ —
ДО ПЕРЕМОГИ!

Обласні змагання із зимового мотокросу відбулися на околиці Кампаніїв-ки. На трасу вийшли хлопчики, класи і вже досвідчені мотокросмени. Такі, як Олег Флоринський, майстер спорту, переможець міжнародних змагань з воєнізованого багатоборства, або чемпіон України минулого року майстер спорту Василь Бородай. Природно, що боротьба за найвищий титул у класі машин 250 кубічних сантиметрів розгорілася між ними. У першому заїзді переміг Бородай, другим був Флоринський. У другому заїзді суперники помінялися місцями, і за умовами змагань Бородай дістається друге місце. Третє зайняв Юрій Олексійков з Кампаніївського спортивно-технічного клубу.

На машинах класу 125 кубічних сантиметрів переміг Олександр Костири з Кіровоградської автошколи, а серед хлопчиків, що змагалися на машинах у 50 «кубиків», — Віталій Мигловець з Олександрії.

У загальнокомандному заліку на найвищій сходинці гонщики Олександрії, друге місце дістається кіровоградцям, третє — команді спортивно-технічного клубу Кампаніївськи.

На фото: внизу — у важких умовах проходили змагання; вгорі — переможці змагань О. ФЛОРИНСЬКИЙ (заїзді) і Віталій МИГЛОВЕЦЬ (справа).

Фото І. КОРЗУНА.

ТУРНІРНЕ
ТАБЛОНА КИЛИМІ —
САМБІСТИ

Дев'ятнадцять команд організації підрозділів УВС узяли участь в обласних змаганнях, присвячених 100-річчю з дня народження першого народного комісара внутрішніх справ Г. І. Петровського, що проходили у спортивному залі обласної ради товариства «Динамо».

Два дні тривала гостра спортивна боротьба за звання чемпіона. В складі команд — багато спортсменів, які успішно виступають на обласних і республіканських змаганнях. Чемпіон спорту Юрій Колісниченко, кандидат у майстри

Віктор Литвиненко та інші. Високу спортивно-технічну підготовку та бійцівські якості продемонстрували збірні команди Кіровоградського міського відділу, Гайворона, Олександрії, Кіровоградського районного відділу.

Командну перемогу здобули представники Кіровоградського МВВС (голова колективу фізкультури В. А. Вихрестію), Гайворонського РВВС (голова колективу М. А. Лопашков). Обидві команди нагороджено кубками і дипломами.

У своїх вагових категоріях переможцями стали П. Яценко, М. Полішук, В. Ємель, Є. Алієв, В. Кавіка, В. Горіцький, М. Шестаков, В. Татянченко, В. Лышова та Ю. Колісниченко.

В. ГРИЦЕНКО, майстер спорту СРСР, працівник обласного управління внутрішніх справ.

У КІРОВОГРАДІ закінчилися спартакіада колективів фізкультури першої групи міста. Трохи статистики. У змаганнях узяли участь провідні спортивні підрозділи обласного центру. Це — «Зірка» (завод «Червона зірка»), «Машинобудівник» (машинобудівний технікум), «Авіатор» (льотно-штурманське училище), «КІСМ» (інститут сільськогосподарського машинобудування), дві команди педінституту (окремо факультету фізвиховання і змішфаку) і збірна команда міського відділу народної освіти. До програми змагань увійшли волейбол, баскетбол, ручний м'яч, кульова стрільба, настільний теніс, плавання, багатоборство ГПО і легка атлетика.

До останнього виду програми (кульова стрільба) суперництво за лідерство точилося між спортсменами факультету фізвиховання та машинобудівного технікуму. Студенти були трохи попереду, але технікуміці стріляли влучніше за всіх. У підсумку у них така ж кількість (650) очок, як і в команди факультету фізвиховання. Тільки більша кількість призових місць в окремих видах спартакіади принесла перевагу колективові студентів. Третє призове місце посів спортивний клуб «Зірка».

А тепер про плюси і мінуси.

Найбільшим успіхом спартакіади, на нашу думку, слід вважати виступ на ній учнів машинобудівного технікуму, хоча вони й

виборили друге місце. Така ж кількість очок, як і у студентів факультету фізичного виховання педінституту, говорить про достатньо високий рівень спортивної роботи в технікумі. Адже учні середнього навчального закладу, профілем якого є машинобудування, змогли бути на рівних з майбутніми тренерами

житті області, бути на голови вищим від інших. На спартакіаді ж він не довідався. А коли виходить з того, що будь-які змагання є мірилом рівня постановки спортивної роботи в тому чи іншому колективі, то висновок напрашується сам собою. Отже, не кожна перемога означає виграну баталію.

ЧИ ЗАВЖДИ
СКРОМНІСТЬ
ПРИКРАШАЄ?● Про підсумки міської спартакіади
і дивну позицію факультету фізвиховання

ми, викладачами фізкультури.

Позитивними можна назвати результати, досягнуті слухачами льотно-штурманського училища. Через свої специфічні умови вони виставили лише чоловічий склад і змогли посісти в групі друге місце. Це свідчить про деяке зрушення в роботі спортивного клубу «Авіатор».

Що ж до перемоги факультету фізичного виховання, то вона зовсім не така, якою можна захоплюватися. Бо за своїм значенням і завданнями, що перед ним стоять, факультет має відігравати провідну роль у спортивному

Новий комплекс ГПО — основа фізкультурного руху в нашій країні. І дуже прикро, що не так його сприймають на факультеті. Така думка випливає з результатів спартакіади. Замість десятиох учасників команди з багатоборства ГПО факультет зміг виставити лише шістьох. Та й з них ніхто, крім Тетяни Шульшко, не виконав нормативів комплексу. То як же з цим завданням справляться інші студенти, якщо за логікою і положенням про змагання в команду включають найкращих значківців?

Щоб закінчити розмову про факультет фізичного

виховання педінституту, відійдемо від спартакіади і зробимо невеликий екскурс у минуле. Протягом багатьох років цей єдиний в області вищий фізкультурний навчальний заклад не вносить належного вкладу в спортивне життя Кіровоградщини, не є творцем її здобутків на великих республіканських

І всесоюзних спортивних форумах. Винятком може бути хіба що художня гімнастика. У деякого з керівників і викладачів факультету існує (правда, трохи завуальовано) думка, що, мовляв, його завдання — готувати вчителів фізвиховання, а не висококласних спортсменів. Чому так? Може, тому, щоб виправдати невміння створити боекратний, провідний спортивний колектив? Як би там не було, така думка і викликана нею практика, насаджувана тривалий час, поставила факультет фізвиховання в автономне становище у спортивній сім'ї області: ви самі по собі, а ми — самі. Найгірше те, що і обласний комітет по фізкультурі і спорту досі мириться з таким становищем.

Зрозуміло, основна мета факультету фізвиховання як навчального закла-

ду — готувати вчителів фізкультури. Але його профіль, специфікація факультетів передбачають прищеплення студентам спортивної майстерності. Крім того, факультет — це й фізкультурний колектив, у якого найкращі в області умови для виховання спортсменів високого класу, незалежно від того, чи входить той чи інший вид спорту в академічну програму навчального закладу. І ставити вимоги до нього обласний і міський спорткомітети повинні не нижчі, а куди вищі, ніж до будь-якого іншого колективу.

Що ж до вчителів фізкультури, то вони не можуть бути лише теоретиками. За інших рівних умов вони будуть кращими спеціалістами своєї справи, якщо стануть добрим спортсменами. Цього не може не враховувати декан факультету А. С. Ровний.

І ще про деякі мінуси, що їх поставила спартакіада в залікових зошитах деяких її учасників. Уже говорилося, що до програми змагань увійшло вісім видів спорту. Це небагато. Але змішфак педінституту, наприклад (завідуючий кафедрою фізвиховання М. М. Чернов), не виставив команду з ручного м'яча, плавання, легкої атлетики, жіночої команди з баскетболу. Всі десять студентів, які вийшли на старт багатоборства ГПО, не виконали нормативів. «КІСМ» має найкращий у місті зал для занять ігровими видами спорту. Але команд з руч-

ного м'яча теж не заявив. Не були на змаганнях волейболісти і гандболісти спортивного клубу «Зірка». А колись червонозорівці задавали тон у змаганнях з волейболу та гандболу.

Великим резервом для комплектування збірних команд міста і області є старшокласники загальноосвітніх шкіл. Тому участь спортсменів міськвну у спартакіаді була для них іспитом на зрілість. Висловлюючись шкільною термінологією, іспит складено на двійку. З третього місця на минулій спартакіаді вони нині скотилися на п'яте. Серед школярів ми не побачили команд з легкої атлетики (в ДЮСШ № 3 чотири тренери з цього виду спорту), з багатоборства ГПО, юнаків-гандболістів. Інспекторів шкіл міськвну І. М. Рябчуну, іншим відповідальним працівникам треба глибше вникати в роботу дитячо-юнацьких спортивних шкіл, предметніше керувати підготовкою спортивної зміни.

Ми — напередодні великих спортивних подій — сьомих спартакіад України і народів СРСР, XXII Олімпійських ігор. У минулій міській спартакіаді, про яку йшла мова, виступали найсильніші колективи обласного центру, ударний загін спортивної Кіровоградщини. Але скажемо прямо: не всі в цьому загоні високо тримають свої прапори. А Кіровоградщині, нарешті, слід виходити на велику спортивну арену. Виходити й перемогати!

М. КАЛЯГІН.

Ілля ГЕЛЬМАН

БАТЬКІВСЬКА БУДЬОНІВКА

Москва! Тут знаходиться Центральний Комітет ВКП(б), Державний Комітет Оборони, Ставка Верховного Головнокомандування, на чолі з яким радянський народ веде титанічну битву з озвірілим фашизмом.

Сувора Москва.

Ходити пічними вулицями можна тільки по спеціальних перепустках. З настанням присмерку в настороженій тиші лунають чеканні кроки парних патрулів. Машини, ніби сліпі, ледве пересуваються без світла. Кремлівські зірки погашені, піде — ні вогника. Удень Москва у військовому вбранні. Воєна — солдат, готовий будь-якої миті зустріти ворога. На шибках вікон — паперові хрестовини, над площами і скверами висять у небі гігантські аеростати повітряного загородження, біля перехрестя, на всіх в'їздах на Красну площу — зенітки, обкладені мішками з піском. Столиця обперезана загородженнями — їжаками, надбоями, протитанковими канавами. І все ж і зараз Москва красива. Прості й прості в поводженні москвичі — з ними, як з давніми знайомими, відразу ж можна говорити про що завгодно, відверто і щиро.

У комендатурі дізнаюся, де розташовані КУКСЗ, строюва і продовольчі частини курсів. Стаю на облік і доповідь, плаштувався в гуртожитку в Олександрівському студмістечку. Москвичі, дізнавшись, звідки я прийшов, жваво цікавляться:

— Як там Сталінград?

Питання не мені й самому не давало ні миті спокою. Заняття йшли пілдобою. В короткі години відпочинку я криз сон кланяв Мишка Бородин.

Невдовзі сталися події, які змінили все моє подальше життя. Я був у конференц-залі сам. Треба було підготуватися до виступу про досвід організації зв'язку в умовах вуличних боїв. Раптом почувся характерний гуд акустичних камер-динаміків, а потім звишючий голос Левітана:

«В останню годину! 19 листопада 1942 року війська Південно-Західного фронту під командуванням Ватутіна і Донського фронту під командуванням Рокоссовського перейшли в наступ...»

Я намагався не дихати. Диктор продовжував: «20 листопада о 8.30 після артилерійської підготовки перейшли в наступ війська Сталінградського фронту під командуванням Єременка...»

Усе в мені закричало! Почулися знайомі мені місця. Станція Абганерова! (Взявши її, наші відіслали постачання німецьких військ). Качай! (Тут з'єдналися фронти).

«...Війська трьох фронтів завдали противникові важких втрат, оточили основні сили у межиріччі Волги й Дону — шосту і четверту танкові німецькі армії в складі 22 дивізій і 160 окремих частин, 330-тисячне угруповання ворога опинилося в «котлі»...»

Провинилися ми на КУКСЗі грудень. І майже весь січень 1943 року. Коли під Сталінградом вже закінчувалася ліквідація «котла», курсанти, напевно, направилися в частину. Начальник військ зв'язку Червоної Армії генерал Іван Терентієвич Пересіпкін, напучуючи нас перед від'їздом, розповів про вперше здійснений в широкі масштабах під Сталінградом артилерійський наступ. Гармати набули значення стратегічного. Тому в створенні артилерійських частин дістали призначення багато випускників. Я був у їх числі.

Продовження. Поч. див. «Молодий комунар» за 9 лютого ц. р.

Вибухали німецькі снаряди, завивали міни. Я біг вперед. За мною вапанили Асатрян і Мамонтов. На їхніх плечах — по дві катушки з кабелем, у руках — телефонні апарати.

На гребні висоти ми знайшли траншею з двома нашими розвідниками біля спрямованої окулярами в бік противника стереотруби. З'явився командир полка, наказав поруч з стереотрубою встановити вогневий плашет, посадовити за нього обчислювача, панесті на його карту вогні.

Я мав негайно організувати тут вузол зв'язку.

Дрижала від вибухів земля, над головою свистіли кулі. Але нам, зв'язківцям, не було до того діла. Підключившись до одного телефонного апарата, потягнули зв'язок до дивізії Асатрян і Ніл Борисович Мамонтов. Несподівано вважнє в траншею телефоніст. Він притягнув «нітку» з передового спостережного пункту — ПСП. Але лінія до штабу, де комутатор, обидві полкові радіостанції, зв'язок з вогневими позиціями і бригадою не працюють.

Вискакую з траншеї і біжу вниз. Всю лінію оглянув — ціла. На узліссі псбачив водін.

— Товаришу лейтенант! — радісно сказав він. — Машина працює, як звир. Хоч зараз — до Берліна!..

От куди сягнув! Далекувато звідси, з Смоленщини, до Берліна!..

— А це хто? — побачив я молоденького допоброго хлопця в будівничій із зеленою матерчатого зіркою, який допомагав поділі маскувати «газика». І відразу ж пригадав, що відібрав білий з прибулого вночі поповнення.

— Як тебе звати?

— Радий Дмитро Кулибаба. З Кіровограда.

— Слухай, Кулибаба. Ось бери в руки кабель, — наказав я, — біжи назад, поки знайдеш обрив. Швидко повернешся по проводу он на ту висотку, там знайдеш мене.

Кулибаба злізався, мов з ланцюга.

Закріпивши кілочками лінію на схилі висоти, я повернувся в траншею. Шось записував командир, кричав охриплим голосом у телефонну трубку — передавав координати — начальник розвідки, спостерігали в стереотрубу й бінокль розвідники.

З'явився в траншеї Кулибаба — задиханий, рум'яний від бігу. З карабіном через плече і в будівничій, він був схожий на хлопчика-партизана.

— Товаришу лейтенант! — прокричав він, не звертаючи уваги на інших. — Знайшов обрив, з'єднав кілки. Все в порядку!

Командир полка поцікавився будівничкою. Кулибаба розповів, що це батькова. Ще з громадянської війни. Плучи на фронт, подарував синаві, який на батькове місце пішов працювати на завод сільськогосподарських машин. Незважаючи на його сімнадцять літ — прийняли. Та в Кіровоград прийшли німці. Кулибаба був у Казахістані, працював на воєнному заводі, супроводжував вантажі на фронт. Піде він не позвучає з будівничкою.

Кулибаба раптом замовк, широко позкритими очима дивився в бік ворожих позицій. Там метрів за чотириста попереду від полкового спостережного пункту, над брустверами ворожих окопів піднімалися темні фігурки і, стріляючи, побігли на нас.

— Німці! — крикнув Кулибаба і, схопивши карабін, поринав їм назустріч. — Товаришу лейтенант, давайте вперед!..

(Далі буде).

ЛЮДИ, ПОДІЇ, ЧАС НА ЗЕМЛІ ОТЧІЙ

Це була тепла, радісна зустріч на батьківщині. Новоукраїнці щиро розсердили свого земляка, відомого українського прозаїка Віталія Логвиненка.

Віталій Андрійович народився в селі Дическуловому Новоукраїнського району. Наприкінці січня цього року він відсвяткував своє п'ятдесятиліття. Земляки сердечно поздоровили його з днем народження, з урядовою нагородою — орденом «Знак Пошани».

Віталій Логвиненко — людина цікавої біографії. Син селянина-бідняка, він підлітком добровільно йде на фронт, бере участь у Великій Вітчизняній війні, визволяє Варшаву, штурмує Берлін. Нагороджений орденами та медалями...

Курсант військово-морського авіаційного училища, секретар Вітязівського райкому ЛКСМ України, комсомольський, згодом партійний працівник на Чорноморському флоті, журналіст, письменник — такі основні віхи його життя.

Почав друкуватися Віталій Логвиненко у двадцять чотири роки. Коли йому сповнилося двадцять дев'ять, вийшов окремим виданням його роман «Літа

Ю. ДМИТРЕНКО.

На фото: І. ГИНБІДЕНКО вручає Віталію ЛОГВИНЕНКУ пам'ятний знак.

Фото Г. ВРАДІЯ.

ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

БЕРЛІН. Почесний прапор ЦК СЕПН вручено бригадним молодим будівельникам з Магдебурга, які добилися північних виробничих досягнень у соціалістичному змаганні з наміром «Берлінська ініціатива».

БРАЗІЛІЯ. Підготовка кваліфікованих спеціалістів для всіх галузей національної економіки — одна з важливих умов успішної побудови соціалістичного суспільства. Це завдання успішно втілюється тепер у життя в Народній Республіці Конго, заявив у розмові з кореспондентом ТАРС мілістою оствіт РПК А. Ндінга.

АДІС-АБЕБА. Підвищення політичної свідомості учнів середніх шкіл ефіопської столиці та роз'ясненню їх ролі у здійсненні революційних перетворень була присвячена серія лекцій, проведених у навчальних закладах Аддіс-Абеби представниками бюро в справах організації мас. У його завдання входить підготовка умов для створення в країні авангардної партії робітничого класу.

АФІНІ. Близько 200 учнів середніх шкіл міста Салоніки були усунуті адміністрацією від занять. Це рішення, яке громадськість розцінила як антидемократичне,

було прийнято після того, як стало відомо, що школярі брали участь у масовому мітингу протесту проти зростання дорожніх.

БОНН. Безробіття серед молоді ФРН є однією з причин зростання злочинності. Тепер, пише газета «Унзере тайт», кожен третій злочинець у Західній Німеччині — молодше 21 року. В країні зростає кількість банді злочинних організацій, що складаються переважно з молоді, яка не може знайти роботу.

У Бонні відбулася зустріч делегації Центральної ради Співки вільної німецької молоді (НДР) з керівництвом федерального об'єднання молодіжних спілок ФРН. У спільному комюніке молодіжні організації двох країн підкреслили важливе значення боротьби за розрив міжнародної напруженості і роззброєння, проти мілітаризму, фашизму, расизму і неоколоніалізму. Вони також висловилися на підтримку наступного XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, який пройде на Кубі під лозунгом «За антиімперіалістичну солідарність, мир і дружбу».

ПОНЕДІЛОК

13 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімністика. 8.55 — «Веселі старти». 9.40 — «В гостях у казки». Телефільм «Ліна ботинки — шість не бацити». 2 серія. 10.45 — «У світі тварин». 14.30 — Док. фільм. 15.15 — «Театр Пушкіна». Передача 2. 16.00 — «Мамині школи». 16.30 — «Мистецтво стародавнього Сходу». 17.00 — Зустріч юнкора телебачення з Героєм Соціалістичної Праці генеральним авіаційним конструктором О. К. Антоновим. 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — Мультифільм. 18.30 — «Кіровоградщина спортивна». (К-д). 19.15 — Телефільм «Чорний хліб». 5 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Концерт Е. Гіалєса. 22.10 — Док.

телефільм. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Народні думати. 10.30 — Телефільм «Архітектори». 11.00 — К. т. «Новини». 11.15 — Фільм-концерт «Дитяча музика». 11.40 — «Шкільні екрани». 8 клас. Українська література. 12.10 — Репортуаж поїмки Червонопрапорного Прикарпатського військового округу. 10.00 — «Приклад дружби».

Зустріч з будівельниками газопроводу «Союз». 17.00 — Соціальний портрет колективу Ворошиловградського заводу вугільного машинобудування імені О. Пархоменка. Передача перша. 17.30 — К. т. Для дітей. «В гості до тхірат». 18.00 — Телефільм «Лебедина пісня». 18.30 — К. т. «Вісті». 19.00 — К. т. Першість СРСР з баскетболу. «Будівельники» (Кіт) — «Динамо» (Москва). 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Кінофестиваль до 60-річчя Збройних Сил СРСР. Кіноповість «Ішов солдат». По закінченні — к. т. Новини.

ВІВТОРОК

14 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімністика. 8.55 — Фільм «Високе звання».

Фільм і 2. 14.30 — Док. телефільм. 15.30 — «Творчість А. Макаренка». 16.15 — «Рідна природа». 16.40 — «Хлопці справжні». 17.00 — «Музичні вечори для юнаків». (В перерву — 18.00 — Новини). 19.00 — «Людина і закон». 19.30 — Чемпіонат СРСР з хокею: «Динамо» (Москва) — ЦСКА. (21.00 — «Час»). 22.05 — «Про балет». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Конституція діє, живе, працює». 10.30 — Концерт камерної музики. 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — «Доброго вам здоров'я». 16.25 — «Любіте свій хоровий спів». 17.00 — Соціальний портрет колективу Ворошиловградського заводу вугільного машинобудування імені О. Пархоменка. Передача друга. 17.30 — Телевізійна школа механізатора. 18.00 — Для школярів «Сурмач». 18.30 — Реклама. Оголосження. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. «Книжкова полиця». 20.15 — К. т. На здобуття Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка. Концерт капели «Думка». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Співає народний артист УРСР К. Огієвський. 22.00 — К. т. Тележурнал «Старт». По закінченні — к. т. Новини.

11.05 — «Клуб кінолюбів» 17.30 — Док. телефільм «Віталій Білик». 15.30 — «Народні мелодії». Концерт. 15.45 — «Робітничі гарантії москвичів». 16.15 — Чемпіонат СРСР з хокею з м'ячем: «Динамо» (Москва) — «Зоркий» (Красногорськ). 17.00 — «Життя науки». 17.30 — «Відгукітєс, сурмачі!». 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — «Вірні діти». 18.30 — «На батьківщині першої Раді». 19.05 — Тираж «Спортлото». 19.15 — Телефільм «Чорний хліб». 6 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Телефільм «Слово Андронікова». 22.30 — Грав асамблею скрипалів Великого театру Союзу РСР. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Спеціалізація і концентрація — матеріальний напрям». 10.20 — Музичний фільм. 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — Док. телефільм «ДТСААФ — школа патріотів». 11.40 — «Шкільні екрани». 8 клас. Російська література. 12.10 — «Народна творчість». 16.00 — «Школярі соціалістичного змагання». 16.45 — Малецький концерт. 17.00 — Соціальний портрет колективу Ворошиловградського заводу вугільного машинобудування імені О. Пархоменка. Передача третя. 17.30 — Фільм-концерт. 18.00 — К. т. На здобуття Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка. Кіноповість «Радянська Україна. Роки боротьби і перемоги». Фільм перший. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. «Знайомство з близькою». 20.25 — «Ліричні мелодії». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Котопський». По закінченні — к. т. Новини.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 21698.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 67,

Тираж 60 600.

Індекс 61197.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

СЕРЕДА

15 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімністика. 8.55 — Мультифільм. 9.20 — Телефільм «Чорний хліб». 5 серія.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.